

VRÁNY LÉB TROJNOSTNÉHO "VRÁNY LÉB" ...

VRÁNY LÉB TROJNOSTNÉHO

2018

Décsi Viktor

1995-ben születtem. Már kicsi koromban megszerettem a vasutat,akkoriban döntöttem el,hogy ez lesz a munkahelyem.Jelenleg Forgalmi szolgálattevő vagyok.Munkámon kívül is sokat foglalkozom a vasúttal,modellezek és fotózok is.

Azért ezt a verset küldöm be,mert talajdonképpen leírja azt a folyamatot,azt a motivációt,ami miatt vasutas lettem,és persze nem volt egyszerű idáig eljutni,sőt,rengeteg nehézséggel is jár a munkám,de ennek ellenére szeretem.

A mozdony szelleme (Egy vasutas tollából)

Hogy ki is ő valójában,azt senki sem tudja.Talán egy angyal,vagy tündér,aki elkísér téged egy egész gyermekkoron át?Talán csak egy álom,ami életed végéig a nyomokban jár?

Bevallom,nem tudom ki ő,de sokat köszönök neki,hiszen ő végig velem volt,támaszt nyújtott a nehéz pillanatokban és erőt adott az álmaim megvalósításához.

Ő az,aki hallan a fülembe sügt gyermekkoromban,miért is jöttem-e világra.Mindenki tudja,hogy senki sem létezik csak úgy hiába.Minden embernek vannak teendői ezen a világon,mindenki él valakiért vagy valamiért.

Akkor, amikor találkoztam vele, s megszállt ő a mozdony szelleme, tudtam, hogy mi az álom, érzetem, mit kell tennem. Megnyílt előttem egy kapu, s igen, eldöntöttem, hogy vasutas leszek.

Attól a pillanattól kezdve szemem a pályán volt, egy rövid időre sem vehettem le tekintetemet róla. A vágók nem mindig terelek egyenesen, sok-sok kitérő volt, de hiába volt néha-néha egy-egy terelés, a végállomás ugyanaz maradt.

Az élet végányán rengeteg lassítással van, sok hamis foglaltság, sok zavar jön veled szembe, de ha van egy célod, csakis arra koncentráld a szemed a pályáról ne vedd le.

Ezt tanította meg velem tehát ő, aki nem más, mint a mozdony szelleme.

Dudás Zsolt

A napfényes Pécs városában születtem, 1990 májusában. Gyermekkorom óta nagy rajongója vagyok a vasútnak és annak a miliőnek ami azt körül veszi. (Nem csoda, hiszen óvodában már "kiszorogt", egy kis gőzös volt a jelem.) Sok nyarat töltöttem családommal a Balaton déli partján, Balatonfenyves-alsó és Fonyód környékén. A nyaralók mindig valahogy közel voltak a vasúthoz, így nem tudtam megállni, hogy édesanyámmal ne fűljünk az állomásra. Volt eset, amikor egészen estebe nyúlóan, az utolsó személyvonatok egyikét meg kellett várnunk, mert azt szerettem volna még látni, sőt a pécsi állomáson is sokszor ezt megtettem. Az általános iskolai és gimnáziumi tanulmányaimat Pécsen végeztem, majd elkerültem a főiskolára az alföldre, Nagykőrösre. Ebben az időszakban kevésbé volt olyan fontos számomra a vaspálya, csak a gimnázium vége felé és a főiskolás

korszakban erősödött fel újból. Jelenleg református hit és erkölcstan órákat tanítok a szülővárosomban, több helyen is. Ha akad szabadidőm, a fényképezőmet véve a vaspályára fel veszem az irányt és igyekszem lencsévégre kapni néhány mozdonyt és szerelvényt...

A vers, a gyerekkoromat idézi meg, amikor is édesanyjammal, az óvoda után lementünk a pályaudvarra és valóban néhány tájolt szájjal néztem az ott el suhanó vagy dőcögő vonatokat. Akkoriban szerettem volna én is mozdonyvezető lenni... De valahogy az élet vagy méginkább Isten más-hogy akarta ezt.

Ez volt az egyik impulzus. A másik pedig egy kora tavaszi vasúti fotózás során történt. Egy igen jó barátommal találkoztam az állomáson, ő is pályázott a versenyen, s kiderült hogy gyermekkori álmát nem sokára megvalósítja. Mozdonyvezető lesz! Sok álmany és gondolatot közt méltam el, hogy milyen jó lenne látni vagy éppen lefesteni egy fajta gyermeki fantáziával, hogy hogyan is nézne ki az ideális munkakör egy óvodás, kisiskolás fiúcska szerint.

Múltbéli s(z)ínfolt (A pécsi villamosok emlékére)

Belvárosban bandukolva,
Észrevettem a sínpiart gyorsan,
De nem hosszan nyúl el,
Hanem rövid kis emlék ez.

Mutálja az egykor dicső múltat,
Járt egykor Pécsen is sárga fogat,
Szép kis sárga színfolt vágott át,
Az utcák és terek szép homár.

Keresztül az akkori Kossuthon,
Egész végig ki a Búza tér felé,
Egy kanyar s már viágtat az úton,
S emberek kapaszkodnak fel épp.

Szinte látom s hallom csikorgását,
ahogy a nagyállomástól dőcög fölfelé,
S úriemberek, doktorok ülnek a fapadján,
Asszonyok, gyermekek tekintnek messze elé.

S a vetélytárs is jön a Széchenyi téren,
Egy városi Ikarus busz áll elé éppen,
Csilingol, hogy adjon helyet tovaszállni,
Mert fut az idő és a rezimben kell váltani.

Látva a buszt egy utas megszólal nyomban:
"Na Lajoskám, ezeké' már a holnap!"
Hallva ezt egy kislány így kérdi anyját:
"Ugye nem tűnnek el a villamosok?"

S alig néhány évre rá pedig,
Bejönnek az öregnek szarvai,
A kis sárga villamosok napjai,
Elfogytak sorra mind.

Pedig ma milyen szép lenne döcögni,
Kissé hajdani Naplót olvasni,
Csodálni a nyugalmat s a tájat,
Amiben a kis színfolt tette jobbá
a világot.

Már fél tíz és a harang is szól már,
Itt az ideje menni, a sok diák vár.
Még egy gondolat gyorsan,
Ki kell hezni és tanítani őket róla.

Ha éhet az Isten megigérem,
Hogy mesélek nekik arról bőven.
Ahogy ballagok felfelé a Hunyadi,
Aképzetelem kissé szípkörözik.
S újra látom mint nagyapám egykor,
A kis sárga, múltbéli szíjinfohot.

Ember István

Azért ezt a verset választottam, mert kapcsolódik a vasúthoz a vonatokhoz, amelyeken életem nagy részét töltöttem! A vers az Életről szól! Amíg fiatalok vagyunk, mindig szeretnénk ha gyorsabban haladna, mert milyen jó lesz, ha húsz-harminc évesek leszünk {azt hisszük}. Harminc és ötven között telnek az évek, nem gondolunk sem az ifjúkorra, sem az öregkorra. Ötven felett hirtelen rögtönbenünk arra, hogy elmúlt az életünk nagy része és jó lenne az idő kerekét, lassabb forgásra bírni, de sajnos ezt nem lehet {nem mi döntjük el}. Magamról :Ember István vagyok,1979-től dolgozom a MÁV-nál mint mozdonyvezető. A Nógrád megyei Mohorán lakom,nős vagyok,négy gyermekem van,2011 óta írok verseket eddig egy verseskötetemet jelent meg. Ezen kívül több antológiában és internetes irodalmi oldalon is megjelenek rendszeresen. Egy versem bekerült a hatodikos általános iskolásoknak kiadott

Magyar Irodalom munkafüzetbe is {Címe: Utazás a vonaton}. Ezen kívül már harmadik éve szervezek Kortárs Költők találkozó-ját a lakóhelyemen, melyen 50-60 költő vesz részt. Szervezője vagyok a Palóc Világtalálkozóknak. Tagja vagyok a Tormay Cecile irodalmi és történelmi társaságnak kikkel irodalmi és zenés műsorokkal lépünk fel évi 40-50 alkalommal. In mint szerző {vers,zene},mint előadó{vers,gitár}veszek részt a programokban.

TGV motorvonós a Páris-Budapest vasútvonalon
(1979-2011)

Utazás a vonaton

Itt szállad a kis vonat,
Hangos fűtővel hívogat,
Hegyre föl, völgybe le,
Elvisz ő majd, messzire.
Ha nem szállsz fel, megbánod,
Nem lesz ő a barátod,
Kifűjja az ormányát,
Kormos lesz a szép ruhád,
Szállj csak fel a vonatra,
Elvisz csodás tájakra,
Meglátod a világot,
Teljesülhet minden álmod.
Virágzó rétek, fenyvesek,
Sötét erdők, vad hegyek,
Mesebeli városok,
Csörgedező patakok,
Kicsi őzek, szarvasok,
Fára mászó mókuskok,

Madarak és virágok,
A vonatból ezt mind látod.
Csattognak a kerekek,
Estére otthon leszel,
Mindenkinek elmondom,
Mít láttam a vonaton.
Az állománál közeleg,
Jó éjszakát, gyerekek.

Éberling József

Éberling József vagyok, a Tolna megyei
B á t a s z é k e n é l e k .

Már gyerekkoromban is nagyon szerettem
a vasutat, a vonatokat és ez az érzés már
örökre megmaradni látszik. Mai napig, ha
utazásról van szó és lehetőség, akkor vo-
nattal tervezem meg azt.

A Mozdonyvezető című versemet 2015-
ben írtam, egy vasút barát táblaképből ha-
zafele jövet Budapest és Sárospatak között a
Mecsek Intercity-n utazva.

A mozdonyvezető

Nyikorgó alvázak alatt suhogó kereken szü-
gald az élet,

A mozdonyvezetőt csak bábként látod, de
nem érted.

Fékez, gyorsít, megáll,

Neked ez fel sem tűnik, hisz ügyis leszállsz.

Gördülve döccenő ritmus rizza tested,

Ha késik, arra mit mondasz, az nem éppen a
legszebb.

Vágányok útjain tovacsatting az életed, hajnal
volt e vagy késő este,

Fel sem fogod, a szolgáltatást mikor kezdte.

Eszköz ő ki oldottat téged A-ból a B-ig.

Köten pályán vezet, ha kell akár a végig.

Élete nem sok, csak egy árva sínpar,

Végállomása messze, lehet csak a sírnál.

Menetrendben szabályzott, táblák által korlátozt,

Ellenőrzött pontokban, él ő egy mozdonyban.

Tornáinak súlyát egyedül ő érzí,

Működésben az utazó önfeladón a tájat nézi.

Helyetted kockázatot,

Hol téged nem ér kockázat.

Ködbben, hóvihárban,

Mögötte mégsem érted, ha baj van.

Néha lassú, néha késő,

Attól a Vezérek a munkájukat ugyanúgy végzik.

Számbára az élet nem mindig túlkedvező,

Mert ő csak egy eszköz: A Mozdonyvezető.

Hidvégi Lajos

Hidvégi Lajos vagyok. 1990 óta járom a vasút iskoláját. Sokat dolgoztam a kötőtpályás közlekedésben. Ferencvárosban is szolgáltam.

Ábel a rengetegben

(A Csömödéri kisvasút Ábel nevű gőzmozdonyáról)

Csömödér és Lenti között, keményen vágta a gőszekér.

A kisvasúti napokon, a nosztalgia is nagyon él.

Műzeális érték, maga az egész táj.

"Ábel a rengetegben," a régi erejével újra jár.

Gőz, erő, sebesség, még ma is ugyanaz.

De már nem a Hargitán, hanem a Zalában.

Nem baj, ha másmilyen az egész táj.

"Ábel a rengetegben," a régi erejével újra jár.

Újjáéledt a régi szép hangulat.

"Ábel a rengetegben," nagyokat fújtat.

Nem fogott rajta, az idő vasfoga.

Újra ott a pályán, a büszke magyar.

Odaít nagyon elszaporodtak, az indulatok.

Most már biztonságban, és főleg újra otthon.

Itt a horzsiállítás is egészen más.

"Ábel a rengetegben," vidáman újra jár.

Újjáéledt a régi szép hangulat.

"Ábel a rengetegben," nagyokat fújtat.

Nem fogott rajta, az idő vasfoga.

Újra ott a pályán, a büszke magyar.

Régem elterjedt a jó híre a magyarnak.

Amból múra, csak egy kis eszékély maradt.

Feledésbe ment sok szép érték, melyekért nagy kár.

De az Ábel megőrizte, eredeti formáját.

Újjáéledt a régi szép hangulat.

"Ábel a rengetegben," nagyokat fújtat.

Nem fogott rajta, az idő vasfoga.

Újra ott a pályán, a büszke magyar.

Vidám lélekkel, a nagy múltra is gondolok.

Újjászületnek így, a régi hagyományok.

Önmagáért beszél, a nosztalgiazás.

"Ábel a rengetegben," ezzel az élen jár.

Újjáéledt a régi szép hangulat.

"Ábel a rengetegben," nagyokat fújtat.

Nem fogott rajta, az idő vasfoga.

Újra ott a pályán, a büszke magyar.

Horváth Ferenc

A szerző önéletrajzát nem
közölt magáról!

Fűtőfelső kijáratai

Itt állok a felüljárón
Jó tíz percre fenn vagyok
Vörös minden kijárat
Én meg közben szétfagyok

Fogásra várok éppen most
De az 5 kijárat mind vörös
Messzebb, szőnyi Dunaparton
sürgülnek a térdőzők

Idé-oda sétáljatok
De nincs vasútforgalom
Várom a Lővért s az S10-est
Miközben ezt megírom

Végül aztán zöld az első!
Lővér Vectronnal áthalad
Befut végül az S10-es
De a Flirt még ottmarad

Telherrel dühörög át egy
Gigant-MMV páros
E nem mindennapi fogás után
Nagy diadalt kiáltok!

Kónya Ferenc

Szegeden éltek 41 éves, közigazgatási végzettségű
vagyok. Jelenleg életjárási kapcsolatban élek.
Pénzügyi- és számviteli területen dolgo-
zom, mint adminisztrációs ügyintéző.

Szabadidőmben szeretek olvasni, sportot néz-
ni, főleg a labdarúgás világa érdekelt. Ehhez
kapcsolódóan a facebook közösségi oldalon a
90 perc Hú-Védelem nevű oldalt szerkesztője
vagyok, továbbá egy blogoldalt is szerkesztök
Szent György Vértanú Kulturális Közházánál
A l a p i t v á n y n é v e n .

Már gyermekkorom világát meghatározta a
vasút világa, melyet elsőszorban edzésnapimnak
közönségeket. Ő 1971-76 között sok vasúttálla-
más átépítésén technikus, művezetői beosztás-
ban dolgozott, így mint Kiskunfélegyháza,
Kecskemét teljes rekonstrukción átépítésén
vett részt. A régi görögös korszakról sokat mesélt,
a régi "kocsikról" melyek a tolatásban
vettek részt és így tovább... Ő hívta fel a fi-
gyelmét az embereknek többek között a hihe-
tetlen lehetőségekre melyeket a vasút rejtett.
Így fogalmazódott meg a vers bennem.

A vasút története

Vas síneken "futtatott"

Öreg gépek vége,

átmeneti diesel korszak,

villanymozdony, végrel

Álló jelző engedélyez

Örült áramfutást,

a masinista jelez,

itt a végállomás.

A sínek korszakának vége,

"Jobb" vonatok jönnek érte

hogy a csillagokig

Lakatosné Bökönyi Emese

Családommal élek 4 gyermekem van
18,18,16,13 évesek.

Közúti vasúti jármű vezető vagyok, már fél
éve. Tudom nem nagy idő,

de annál nagyobb szeretettel és örömmel
dolgozom

Gyermek koromban Troli busz vezető sze-
rettem volna lenni, mivel a 1980 évek elején
indult el a troli buszok közlekedése nálunk.
Kisgyermekként mindig a buszsofőrök mel-
lett álltam és

vártam mikor engedik meg, hogy az ajtókat
kinyissam. (meg engedték). Tehát már ott el-
kezdődött valami.

Az élet teljesen más irányba sodort el, lett
több szakmai végzettségem is.

A villamos vezetői tanfolyamról egy volt
osztálytársamtól értesültem, pont abban az
időben kezdtek a 23. éves osztálytalálkozó
szervezését a szakmunkás iskolával.

Így valamilyen szinten meg tudtam valósí-
tani a gyermekkori álmom.

Szabad időmben tanulgatom a fotózást, ter-
mészetesen villamosokról, ismerkedem a
többi típusal

és ilyenkor utazom más városokba, hogy
testközelből lássam és utazzam velük.

Azért ezt a verset írtam (első versem), mert
a debreceni villamos múltját szerettem vol-
na ily módon elmondani. A múzeumunk ve-
zetőjének, véleményét kértem ki, hogy egy-
általán merjem-e elküldeni őnéknak.
De bátorított tegyem meg.

Debreceni villamosok

Valamikor réges-régen
lő vasút járt e vidéken.
Fenn tartásuk igen kevés,
a takarmány meg szemes termés.

Telnek, múltak az évek
villamos kell a népek.

Terveztünk is saját gyártmányt
amit a Fűzési legyárt.
FvV lesz a neve,
sokan utazhatnak vele.

Az akkori vezetőség,
nyakukon a felelősség.
Pénzüik nincs a vonalakra,
akkor inkább lefaragja.

Az fvV megöregszik, esőrégi
Csattog, sokat eszik.
Villamos gyár újra éléd,
Debrecennek gyárt egy gépet.

Terveztünk ide-oda
hat tengelyes lesz a csoda
Forgó vizet kap a drága
az ívetek jobban járja.

Elkészül a proto típus,
itt-ott kicsit hiba gyanús.
Javitgatunk ide-oda
sorozat lesz az a csoda.

Kétőket fut Budapesten,
próba képen, egy-két helyen.
Irigykedve figyelgetik
fotóikat készítgetik.

Mikor kész a futás próba,
rakhatjuk is kamionra.
KCSV 6-1s a neve
szállíthatjuk Debrecenbe.

De az idő megint telik
Debrecenünk terjeszkedik.

1 villamos vonal kevés,
Debrecen meg nagyon merész.

Építünk egy kőes kőt,
szállítunk sok emberkét.
Új vonatra új jármű kell,
építeni nincsen kívül.

Szétváltunk a világhon
a napos hűlőben.
Még egy kicsit arrébb megyünk
Spanyoloktól CAF-ot veszünk.

Két vonalunk, két szintünk
kékét, sárgát vezetünk.

Régi idő emlékeit
ünnepkór átélhetik.
Farkas és Fv
nosztalgia járatként.

Jegyek bérletek
makettek, fényképek.
Múzeumunk gyűjteménye
közlekedés története.

Ki nem hisz a filének
hihet majd a szemének.
Csodálkozhat erre-arra
ha majd mind ezt meglátja.

Molnár József

Öt éve szerepelnek rendszeresen írásaim az
immár jó néhány éve újra megjelenő Nyu-
gat Pluszban. (Volt már neve Nyugat Ma,
Nyugat Most is).

Válogatás Hangzó Nyugat Plusz cd-I-IV-
ken Zalai Tibor, Fodor Akos, Petőcz And-
rás, Vörös István, Filip Tamás, Debreczeni
György, és még sorolhatnám...mellett egy-
egy versemmel én is részese lehettem, lehe-
tek (a negyedik rész most fog megjelenni) a
válogatásnak, amelyeket Papp János Kazin-
czy-díjas színművész, Kálloy Molnár Péter
(színész, költő, rendező), Lukács Sándor
Kossuth-díjas Színművész, költő tolmácsol,
és a fiatalabb generációból a legújabb leme-
zen, amely Budapest alcímen lesz bejegyez-
ve, Zöld Csaba színművész olvassa fel a
különböző írásokat, amelyen én Gershwini
című versemmel lesznek hallható.

Több verseskötetemet a Csillagok, akácok illetve Játsszunk életet is megjelent már!

A harmadik (vers), és negyedik (napló) kötetek anyaga is, "cupán" kiadóra vár, egy olyan kiadóra, amely nem 600 ezer forintot kér a szerzőtől.

Megjelenéseim: Atria, Kelet Felső, Partium, Spanyolnátha, Holdkatlan, nemso-kára Héviz, a már említett Nyugat Plusz, Polisz, a facebookon elérhető Litera-Túra Irodalmi, Művészeti Magazin...

Egykori újságírói koromból megmaradt azon kedvteléseim, hogy mint vizsgázott újságíró (írtam: Váci Napló, Új Pest Megyei Hírlap, Magyarország, Reform) újra van kedvem írni, többnyire különböző költői, irodalmi estelekről, sokszor a József Attila Színház Legendák nyomában sorozatáról, amely legutóbb Szabadulásom a pesti gettóból alcímen volt látható.

Fotóim is vannak fent, így már sok színművészzel is van kapcsolatom, amellet, hogy néha elmondják (pl. az Óbudai Társaskör tavalyi őszi, téli rendezvényén) egy-egy versem.

Jó volt hallani Labdarúgás és irodalom (szintén J. A. Színház) előadásán Rékasi Károly színművész elmondásában A kapus című versem, melyet a már elhunyt válogatott kapus Fülöp Márton emlékére írtam, ugyanez elhangzott a Fix tv-ben is.

Két telt ház (75-90 ember) költői estem volt szeretett városom művelődési házában, amelyet Madách Imréről neveztek el.

Néhány megjelent verseim címei:

- a becsületes
- A Föld hangján
- A kapus
- Miodont verettem

Láncszemek

Most hogy megveregettem saját vállam,
mert a távolban nem vitorlát, egy siapárból jó
nagy

darabot nem láttam, a hiányzó részt meglát-
tam, és a

vas-utat pár órára bezártam, nem ezt akartam,
így

döntöttek, nem jöttek a vonatok délig, s talán
még

két hét is eltelik, míg észre veszik a jelentést,
melyben,

semmi különös, tettem a dolgom, ez az én dol-
gom,

figyeljek, jól figyeljek, így aztán mindent lá-
tok,

még azt is, amit nem kell; reggel felébreszt a
vekker,

fejbe vernek az órák, elindulok, még nem tu-
dom, mi az,

mi vár rám, vár egy nagy mozdony, a kolléga
is

hozzant - azóta szívére mütöttek (végleg le-
szállt

a gépről) -, együtt zokogunk, hogy itt fáj,
meg ott is,

közbén rohan a múlt, el kőve émi vele az
expressz,

és néha jó volna megállni, kőlni egy percre

a fűre, hogy is volt anno egyszer?, kettőre fel-
ébredsz,

tolják alád a munkát, csöpög a lé is - gyéren,
s egyre

többször felidézed, milyen volt fiatalon, ami-
kor

szinte szétszabdalnak, és akkorát rúgtak raj-
tad, s te

észre sem vetted, pedig a házadon vitted már
akkor is

a házad, utazó táskádat, mit számított, nem
számított,

esténként futottál - magad elől, vagy a kutyák
kergettek,

nem tudod, elfelejtetted, már az emlékek is
összementek, mint a haragvó zöldek ősszel,

s hiába

hallgat sz Vivaldót, Mozartot, Chopint, vagy
Beethovent,

a sérelmek, mint kegyetlen tinta, nem oldód-
nak az istennek

sem: nyugalom, mosolyogj!, mondják a böl-
csék, miközben

szíved rejtekeit izzák, nem baj, nagy a haj, tu-
dod, és mégse,

marad a munka, és jó időben pár percre kife-
küdhet az napra,

nézve a jéghideg temetőket; ma itt egy szál
virág, holnap

ott fekszik az ismerős arc is - idilli képek a
halálról,

mint hűsleges ebről, megyünk a télből a lilis-
feketébe,

dermedt sínek közt a hiányzó láncszemeket
keresve,

csodálkozva a nincs min:

hogy a kigyó tekereg, a mardony

köbög, és csak a rozsda, mi

biztos kézzel fogja jövőnk.

Móritz Mátyás

Tavaly év végén tölthetem be a harminchato-
dik életévemet, amelyből bő tízezeröt tölthet
ki eddig az irodalom szeretete. Az esetek
döntő többségében lírára áll rá a kezem, ha
szeretném a belém szorult mondanandó kife-
jezni, de természetesen a próza, és a novella
vizeim is szívesen evazok, vagy evickélnek. A
tízennöt év alatti, több antológiába is megjelen-
tem, ezek közül is a Holnap Magazin kötetét
venném előre, és legnagyobb sikereimnek a
NapKút kiadó évről-évre meghirdetett, tema-
tikus havi pályázatának 2012-es kiírásán el-
ért elsősegémet említeném, amely kiadó a
Káva Téka füzetek sorozat 101. darabjakén, a
Napút c. folyóirat 2016/1-es számában, a Be-
lakott magánzárka című összeállításomat adta
ki. Ezt megelőzően, 2010-ben a NapSziget
Alapítvány, az év lírai alkotása díját vehettem
át.

A világhálón többek között, a teljesség ígé-
nye nélkül, az előbbiekben már említett Hol-
nap Magazin, illetve a Szózat oldalán olvas-
hatóak virtuális írásaim, -ahogy mélyebb

merítés a Magyar Elektronikus Oldala nyújt a munkásságomra kíváncsi és nyitott kedves olvasók számára. Nyomatatásban, és folyóiratban, a Nyomatott Holnap Magazinban, a Klárisban, és nem utolsósorban a Fedél Nélkül-ben találkozhatnak a nevemmel. Utóbbi lapban jelent meg első alkotásom, még a kétezres évek elején. És ha minden igaz, az égiszük alatt, az év végén talán meg is jelenik első, önálló verses-kötetem, Hány nap még a világ címmel.

A költészetet az irodalom lélkének gondolom, mindazon magyszerű dolognak a legsűrűbb koncentrációjának, ami csak a világ és az ember sajátja. A lélek egyetlen táplálékának. Ha a költészet sarokba szorítana, azt próbálva meg kiszedni belőlem, hogy mit jelent a számomra, így kezdeném: (Shakespeare után szabadon): az vagy nekem, -és így folytatnám (Arany Jánost kifordítva): Mi a hideg hűsnek a tűzhely, mi a kis madárnak a fészek, mi a szomjas gyepnek a harmat, mi az égő sebnak a balzsam, mi forró délnak az árnyék, mire nincs képlet, mire nincs szó.

Villamos-út a reggelbe

Megrázó leírás egy közönséges vilicsekezésről

A Móricz Zsigmond tér, és a Moszkva tér között valahol,
úgy éreztem, hogy a tömeg, már-már elviselhetetlen;
hallgatva hogy a szerelvény, hogyan zizeg és zakatol,
mit mondjak, a szerelmese és a híve nem is lettem.

Kedvem lett volna leszállni, de ültem csak tovább bőszen,
helyemen, ahová magam, a végállomáson dobtam;
egy egyszer volt szerelmenre gondoltam én riadósan,
úgy szűletett meg az a vers is, igaz, kicsit vontatottan.

Ühem az emlékeimmel, mint egy bánatos kő-
szobor,
míg korogott a villamos, szépen, fíradhatat-
lanul,
hallgatva hogy egy bliccelő, egyre, egyre
csak szónokol,
nézve hogy egy lány, mellettem éppen mit, és
hogyan tanul.

Egy pláza cicát, ahogyan elkkotorja smink
szenjét,
hallgatva az ellenőrtel már elmérgekedett vi-
tát:
elkkotorva zsebemből a régen őrzöm ereklvét,
egykori szerelmem képét, mint egy drága re-
likviát.

Hogy mi lett vele, hogy hol él, a választ bár
csak ha tudnám,
ahogy azt is, hogy miért nem utazom én, in-
kább buszon;
közben nem egyszer, félrevert a gyenge aor-
tapumpám,
közben a villamos, majdnem kirázta a spiritu-
szom.

Hogy mióta nem láttam, úgy húsz extendő
volt a saccom,
elmerengve egy kis felhőn, egy éppen hogy
tovaszállón;
észre sem véve azt a lányt, a megálló mellet-
ti pláccon,
úgy bámultam ki a szemembe, én a koszos
nyílászárón.

Már azt hittem hogy az ideg, egész az
agyamra mászok,
számolva hogy a villamos, el velem, hány
percet késik;
meghallva hogy valaki éppen ugyanúgy vi-
horászik,
vagy hogy finomabb legyenek, éppen ugyan-
úgy heherészik.

Szívem rögtön hullámokat, vagy nem is tu-
dom mit volt,
és a képpel a kezemben, rögtön a mellemhez
kaptam;
közvetlen mellettem halva egy elnézést, és
bocsáss meg,
és akkor a lány, mellem től, a szépsé len
pitymállatban.

Elfeledtem a tömeget, a késést, és minden gondot,
el sem méltam, az ajtó előtt álló hosszú soron;
hogy a gonddal terhelt tömeg, hogyan és miért zsibongott,
és még csak el sem rejtettem a lány elől a vigyorem.

Aki hittam hogy felismerte bennem azt a régi srácot,
aki már akkor is külön volt, verset író, és furcsa;
aki vonzotta csak a hajja, és a balhéja, és a páncol,
kinek élete, azóta is egy merő hercehurca.

Aki már akkor is, verset írt a lánynak, és a holdnak,
aki, ha belegondol, nem is írt azóta se másnak;
akét nem egy osztálytársa mondott akkor tökfilkónak,
akét nem egy lány mondott már, akkor is csak Rincésnek.

Fejembe ha jól emlékszem, szitkokat csak
Ő nem vágott,
de hogy megszólítsam, nem volt bennem erő, és ötlet;
pedig tudtam hogy többet lát bennem, mint csak egy papábot,
hiába is játszottam meg sokszor a tökkelötöttet.

Már akkor is csak maradtam, elhessegetve
hogy menjek,
és az önbizalmam azóta, bizony nem keveset kopott;
de most nem akartam tűnni, a hatáson eszetlennek,
mint aki teljesen hülye, mint aki tényleg ügyefogyott.

Ragozhatnám még e mesét, versszakokon át, e helyütt,
de ígérem a lényegre térnek, és ha lehet már is;
hogy ez a lány bizony, kézen fogta ezt a hígvelejt,
mintha mindez nem is lenne, meglepő és abnormalis.

Nevetett ahogy a földre hulló képe után kaptam,
akkor úgy éreztem, vele kell élnem, vele kell halnom;
hogy vele lehetek teljes, és kevésbé normálatlan,
úgy vágtunk végül ketten át akkor a népszakadalmon.

Minden nem is tudom mikor történt, talán tavaly nyáron,
de tudom hogy azóta is áldom, azt a hosszú utat,
hogy nem a buszt választottam, elkerülve nyelves smárom,
mikor boldognak éreztem magam, és újra pelyhes állimnak.

Galambos Sándorné Mudrony Alojzia

1939.06.12. születtem Budapesten. Édesapám festőművész volt, 44 éves korában meghalt, anyám is festett, rajzolt gyönyörűen. A középiskolát a Váci Közgazdasági Technikumban végeztem el. Dolgozni Budapesten, mint közönség szervező kezdtem. Körül 10 évig láttam el színház és opera jegyekkel a 20 ezres létszámú munkahelyemet. 13 éves koromtól verseket írtam, balra jartam és felleptem prózai, valamint énekes, táncos szerepekben. Nyugdíjazásom után Gárdonyba költöztem és 2016 óta az Iglice Népdalkör tagja vagyok. A *Ki Mít Ted-on* minden évben a népdalkörrel szerepelek, valamint én külön szóló énekkel és verssel is fellepek. A népdalkörrel 5 aranypáva díjat és egy aranypáva nagydíjat kaptunk. 2 éve vagyok az *Ósfehérvár Alkotó Kör* tagja, kaptam. A *Cserhát művész Kör* 2017-ben népi költői díjat, 2018-ban pályázati munkáimmal;

Szépirodalmi díjat, illetve Szendrey Júlia emlékdíjat kaptam.

Álom, gyermekkor, villamosok

Álmomban a virost jártam,
nagyok és szépnek találtam.
Úgy repültem, mint a madarak,
akik szabadon magasan szállnak.
Jö-érzés volt fentről mindent látni,
itt is, ott is kíváncsian válni,
mi történik ilyen későn este?
Az utcán nem láttam embert,
nem volt egy se!

A villamos lassan sárgán jött csengetve,
utas nélkül igyekezett éjjel a remizbe,
ahol több szerelvény, már rég aludni tért.
Mikor belestem, láttam árválkodott
léte az emberekért, hisz nélkülük
óhatalan, mit ér? Nincs szüksége pihenésre,
de őhaját nem veszik észre mégse.
Hogy éjjel is dolgozni akar, szállítani,
majd tovább indulni hamar!

Szolgálati sok ezer embert szüntelen,
mert mint villamos, csak akkor bűntelen,
ha teszi a dolgát. Nem remizben rostokol,
boldogan járhatja a virost, vidáman robo-
tol!

Az álom élethű volt, régmúlt emléke tén,
ahol a Damjanich utca képe nézett vissza
rám.

Ott nyaranta szívesen kóboroltam,
a remiz izgatótt, kíváncsi gyermek voltam.

Fel is szálltam, pénzem semmi,
de szívesen lógtam rajtuk egy kavasat.
Akkor még jegyszedők voltak a villamoso-
kon.

Szeretlek, hagytak utazni, mikor felhíntem
s cikáztam itt, ott a peronokon!

Vajon miért izgattak a sárga vonatok,
nem is értem, róluk miért is álmodok?
Talán, mert gyermekéveim idézi
és rajtuk ma is utazhatok!

Ébredésén az ágyamon felülve,
már távolodik a villamos és a
Damjanich utca képe, sietnem kell,
ökölködöm, munkába rohanok.
Jön egy sárga jármű csilingelve,
futok utána és felkapaszkodom.

